

властта на тоя колосъ, щомъ се оттървемъ отъ турското иго. За това той всё бѣ на мнѣние, че ние трѣба да се освободимъ отъ това иго, но че трѣба въ сѣщо врѣме българскитѣ народъ да внимава да не би да замѣни неусѣтно едно иго съ друго иго, нѣщо, което би било и противъ интереситѣ на цѣла Европа. — За успокоение на тѣй безпокойния сенаторъ, придружаещиятъ ни при него младъ господинъ Granet, който не зная какъ и отъ кждѣ познавалъ по-отблизу и по-отрано другаря ми г. Цанкова, побърза съ лекостъ да каже на сенатора политикъ, че тукъ той не трѣбало да има такъвъ и толкова страхъ, защото българитѣ не щѣли турско управление, но не щѣли и да замѣстятъ това управление съ руско, а за примѣръ — па и за мое голѣмо въ случая смущение — той посочи на г. Цанкова като на единъ българинъ, който, казваше Granet, не само не желаялъ таквъзъ замѣстване въ управлението на България, но още и писалъ едно врѣме противъ Русия. — Длъженъ съмъ тукъ да забѣлѣжа, че и самъ г. Цанковъ остана неприятно изненаданъ отъ таквазъ нечакана прѣпорѣжка прѣдъ любезния французски сенаторъ, и той съ погледа си и съ дигане раменѣтъ си като че искаше да изкаже незадоволството си отъ нея, но Challemel-Lacour погледна сега на него по-внимателно като че да се успокои до нѣйдѣ отъ тази нова прѣпорѣжка и като че да се увѣри сега, че българската свобода, ако се добие, и която и той самъ желаше, ще бжде обезпечена при такива условия.

При всичко това, обаче, азъ си позволихъ да кажа на достоуважаемия иначе републиканецъ, че, въ всѣки случай, ние за сега теглимъ отъ турското иго, и отъ него искаме да се оттървемъ, а руския деспотизъмъ ние не познаваме, познаваме, обаче, отблизу турския, който тежи тѣй тежко върху плещитѣ ни. Впрочемъ, таквизъ